

TEZA:

Radca prawny, działając jako pełnomocnik klientki, zawiadomił Naczelnika Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego iż jego mandantka nie mogła stawić się na przesłuchanie bo na ten sam dzień wyznaczono jej przesłuchanie w Urzędzie Skarbowym, jednocześnie zawiadamiając Naczelnika Urzędu Skarbowego, że mandantka nie mogła się stawić na wezwanie, bowiem na ten sam dzień została wezwana na przesłuchanie do Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego. Tymi czynami radca prawny naruszył autorytet zawodu.

Sygn. akt: WO-18/22

ORZECZENIE

z dnia 20 kwietnia 2022 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Arkadiusz Sawala /sprawozdawca/**

Sędziowie: **S WSD Michał Łukasik**
S WSD Rafał Rybnik

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego S. A. (...)

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania Obwinionego S. A. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 5 października 2021 r. (sygn. akt D 34/XI/21)

orzeka:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 5 października 2021 r. (sygn. akt D 34/XI/21)

2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset) złotych na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 maja 2021 r. Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego w (...). złożył do Okręgowej Izby Radców Prawnych wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego S. A. W wyniku powyższego pisma - postanowieniem z dnia 1 czerwca 2021 r. (sygn. akt R.D. 108/XI/2021/K) Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych zostało w przedmiotowej sprawie wszczęte dochodzenie. Następnie w toku prowadzonego dochodzenia Rzecznik Dyscyplinarny wydał postanowienie z dnia 29 czerwca 2021 r. o przedstawieniu zarzutów. Po przeanalizowaniu i uzupełnieniu materiału dowodowego, w tym przesłuchaniu Obwinionego - Rzecznik Dyscyplinarny radca prawny W. K. pismem z dnia 17 sierpnia 2021 r. zwrócił się do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych o ukaranie radcy prawnego S. A. (...) obwinionego o to, że w dniu 22 marca 2021 r. działając jako pełnomocnik A. K. zawiadomił Naczelnika Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego w (...), iż jego mandantka nie mogła stawić się na wezwanie bo na ten sam dzień wyznaczone zostało przesłuchanie w Urzędzie Skarbowym w (...), równocześnie zawiadamiając Naczelnika Urzędu Skarbowego w (...), że nie mogła stawić się na wezwanie bowiem na ten sam dzień została wezwana na przesłuchanie przez Dolnośląski Urząd Celno-Skarbowy, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 5 października 2021 r. (sygn. akt D 34/XI/21) uznał Obwinionego radcę prawnego S. A. winnym zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę upomnienia oraz obciążył kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.250 złotych.

Od powyższego orzeczenia OSD - Obwiniony odwołał się pismem z dnia 26 listopada 2021 r. zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie od zarzucanego czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w

sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W myśl art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe przepisy, orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 05.10.2021 r. (sygn. akt D/34/XI/21) oraz argumenty podniesione przez Obwinionego w uzasadnieniu odwołania, należy stwierdzić, że w danej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za uznaniem winy Obwinionego. Odwołanie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W odwołaniu od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 05 października 2021 r. (sygn. akt D/34/XI/21) złożonym przez Obwinionego pismem z dnia 26 listopada 2021 r. - Obwiniony wnosi o zmianę powyższego orzeczenia i uniewinnienie go od zarzucanego czynu. W bardzo lapidarnym uzasadnieniu (trzy zdania uzasadnienia) Obwiniony stwierdza, że w przedmiotowej sprawie poddano ocenie dwa jego pisma skierowane do organów skarbowych i jednocześnie dodaje, że pisma te zawierają wyłącznie fakty i wskazują na kolizję terminów wezwań. Nadto w odwołaniu Obwiniony stawia bardzo ogólne zarzuty, że dane okoliczności nie pozwalają przypisać mu ani zamiaru ani winy ani przyjąć odpowiedzialności za treść tych pism w zakresie objętym zaskarżonym orzeczeniem.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zarzuty wskazane przez Obwinionego należy uznać za niezasadne. Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika że Obwiniony działał w określonym zamiarze i próbował wykazać kolizję terminów w obydwu urzędach w taki sposób, aby uzasadnić brak możliwości stawiennictwa w obydwu urzędach jego mandantki. Tymczasem nic nie stało na przeszkodzie aby jego mandantka stawiła się w wyznaczonym terminie w jednym z danych urzędów, uzgadniając jednocześnie nowy niekolizyjny termin z drugim urzędem. Tym samym zgodnie ze stanowiskiem skarżonego orzeczenia OSD należało

uznać Obwinionego winnym zarzucanego mu czynu i wymierzyć mu ten czyn karę dyscyplinarną.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie budzą wątpliwości. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje ustalenia OSD za prawidłowe i przyjmuje je za własne. Należy stwierdzić, że ustalenia te są wynikiem prawidłowej oceny dowodów, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. i nie doszło do jego naruszenia niniejszego artykułu. Fakt naruszenia przez Obwinionego norm określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w ocenie WSD nie budzi żadnych wątpliwości.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych- radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej m.in. za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz godnością zawodu. Art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazuje, że radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego, a w konsekwencji obliguje przedstawicieli tego zawodu do podwyższonej staranności w zakresie wykonywania zawodu i takiego postępowania, które wzbudza zaufanie na zewnątrz, w szczególności w organach, urzędach i sądach.

Jak słusznie wskazał w swoim uzasadnieniu OSD - w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania. Jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II DS1 31/18 : "Nie ulega wątpliwości, że zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie w odniesieniu do działalności zawodowej radcy prawnego związanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Ocena zachowania radcy prawnego w kontekście przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej dokonywana jest w toku postępowania dyscyplinarnego, którego zasadniczym celem jest stanie na straży właściwego wykonywania zawodu, to znaczy w zgodzie z przepisami prawa i godnością zawodu".

Zgodnie ze stanowiskiem OSD - należy podkreślić, że działanie w niniejszej sprawie obwinionego radcy prawnego polegające na sporządzeniu pism cztery dni po dacie terminu przesłuchania wyznaczonego przez Urząd Skarbowy i Urząd Celno-Skarbowy w (...). oraz złożeniu w w/w organach administracji skarbowej niniejszych pism informujących o kolizji terminów przesłuchań skutkujących niemożnością stawienia się w każdej z dwóch spraw (wysyłanych oddzielnie do każdego organu z informacją, że mandantka nie mogła stawić się na to konkretne wezwanie organu, do którego pismo było adresowane) wzbudziło w organach wątpliwości co do treści i prawdziwości tych twierdzeń. Potwierdzeniem takiego stanu rzeczy jest to, że Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego podjął dodatkowe czynności - dokonał konfrontacji w wyniku, której ustalił, iż mandantka Obwinionego radcy prawnego nie stawiała się na żadne z przesłuchań i do każdego z organów zostało wysłane takiej samo usprawiedliwienie (już po dacie wyznaczonej jako termin przesłuchania).

Obwiniony w toku postępowania nie przyznał się do zarzucanego czynu, natomiast przyznał, że jest autorem obu pism. Obwiniony zarówno w toku postępowania przed rzecznikiem Dyscyplinarnym, jak również przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie składał wniosków dowodowych. Obwiniony (prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy) nie stawił się w dniu 20 kwietnia 2022 r. na rozprawie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, gdzie miał szansę przedstawić Sądowi swoje stanowisko i argumentacją na rzecz uniewinnienia, co leżało w jego interesie, mając w szczególności na uwadze bardzo krótką i ogólną treść jego odwołania.

W tej sytuacji Wyższy Sąd Dyscyplinarny wydając rozstrzygnięcie oparł się na dowodach z dokumentów znajdujących w aktach przedmiotowej sprawy, które w swoim uzasadnieniu do orzeczenia z dnia 5 października 2021 r. dokładnie wskazał OSD . Należało zatem uznać za całkowicie wiarygodną i uzasadnioną argumentację przedstawioną przez urzędy związane z daną sprawą wyrażona w pismach znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy dyscyplinarnej .

Wyższy Sąd Dyscyplinarny całkowicie popiera też argumentację i stanowisko OSD dotyczącą wyjaśnień obwinionego (protokół przesłuchania obwinionego z dnia 29 lipca 2021 r., k. 15) oraz wyjaśnień obwinionego złożonych na rozprawie w dniu 5 października 2021 r. (protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - k. 27-29). Należy dać wiarę wyjaśnieniom Obwinionego co do autorstwa pisma, natomiast nie dać wiary wyjaśnieniom złożonym przez Obwinionego na rozprawie w dniu 5 października 2021 r., w szczególności tym, w których twierdził iż jego zamiarem było wyłącznie zwrócenie uwagi organom skarbowym na kolizję terminów. Również wykazane w przez OSD w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia - sprzeczności w zeznaniach

Obwinionego dotyczące daty poczynionych przez niego ustaleń z mandantką (przed czy po terminie wskazanym w wezwaniu urzędów) świadczą na niekorzyść Obwinionego.

Zdaniem WSD obwiniony z pełną świadomością poinformował organy administracji skarbowej o braku możliwości stawiennictwa jego mandantki na żaden z terminów z uwagi na kolizję terminów, czym wzbudził u tych organów uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości tych oświadczeń, które organ potraktował wręcz jako powodujące utrudnienie prowadzenia sprawy przez organy administracji skarbowej. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem obwinionego, iż zawiera ono wyłącznie fakty o kolizji terminów i niestawiennictwie A. K. na żadne z tych terminów. W ślad za słusznym stanowiskiem OSD należy powtórzyć, że dogłębna analiza każdego z pism, w którym obwiniony oświadczył, że cyt. „(...) i z uwagi na kolizję tych terminów nie mogła się stawić w tej sprawie”, a w drugim piśmie: „(..) i z uwagi na kolizję tych terminów nie mogła stawić się w US w (...)” prowadzi zdaniem Sądu do wniosku, iż tego typu stwierdzenia podważyły zaufanie do obwinionego radcy prawnego, bowiem zasady logiki i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, iż w takiej sytuacji istnieje możliwość stawienia się na jeden z wyznaczonych terminów i poinformowanie drugiego organu o kolizji terminów i stawiennictwie w jednym z nich. Formułowanie takich twierdzeń, nawet przy założeniu, iż faktycznie mandantka poinformowała obwinionego radcę prawnego o sytuacji po fakcie, tj. po dacie przesłuchań wyznaczonych przez organy administracji skarbowej jest w ocenie Sądu nieprawidłowe i podważa zaufanie do radcy prawnego, co przekłada się na postrzeganie i odbiór zachowania radcy prawnego na zewnątrz.

Radca prawny powinien dbać o godność, autorytet zawodu radcy prawnego, podawać rzetelnie informacje. Trzeba też zgodzić się ze stwierdzeniem poczynionym przez OSD, że informacja, jaką Obwiniony przekazał swoim pismem z dnia 22.03.2021 r. mogła wzbudzić w organie prowadzącym postępowanie wątpliwości co do tego, czy nie było to celowe wprowadzenie w błąd, czyjego mandantka stawiała się choć w jednym z nich i złożyła zeznania.

Zdaniem WSD wina Obwinionego w przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości a kara wymierzona przez Sąd pierwszej instancji za popełniony czyn kara upomnienia jest w pełni uzasadniona i adekwatna do wagi oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego.

Na marginesie warto dodać, że dalsze zachowanie Obwinionego w sprawie danej kontroli celno-skarbowej jego mandantki - wykazane w piśmie Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego w (...). z dnia 16 czerwca 2021 r., zawiadamiającym OIRP o kolejnych naruszeniach przez

Obwinionego zasad etyki zawodu radcy prawnego (wg urzędu zachowywał się on natarczywie i agresywnie w stosunku do osób prowadzących kontrolę), skutkowało wydaniem przez Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP postanowienia o wyłączeniu do odrębnego postępowania dyscyplinarnego w/w skargi urzędu. Powyższe zdarzenie utwierdza Sąd o słuszności decyzji o ukaraniu Obwinionego w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł stosownie do art. 70⁶ust. 2 pierwszej ustawy o radcach prawnych obciążając Obwinionego kwotą 1.800 zł zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.